

LINH QUY PHÁP ẤN

SỰ NGHIỆP PHƯỚC ĐỨC

Thích Minh Thành

NHÀ XUẤT BẢN HỒNG ĐỨC

MỤC LỤC

I. Cảnh tỉnh ác nghiệp.....	11
II. Ba căn bản phước đức.....	18
III. “Đức” trong “Phước đức”.....	52
IV. Khuyến tấn tích lũy phước đức.....	58

Lời Ngỏ

Một ý nghĩ, lời nói, hành động xấu ác không thể mang lại một kết quả tốt đẹp, sung sướng. Không bao giờ, một người sống ác mà được hưởng sung sướng, hạnh phúc; một người sống thiện lại bị tai nạn, xui xẻo. Trong cuộc sống, vì không nắm rõ quy luật “Nhân Quả” mà đôi lúc ta nhận lầm và thắc mắc “Tại

Sự Nghiệp Phước Đức

sao người đó hung dữ, làm ác như vậy mà vẫn giàu có, may mắn”. Ta không hay biết nguyên nhân là do thiện pháp và phước báo được tích lũy, tu tập trong quá khứ của người này còn nhiều chưa được hưởng hết, trong khi ác nghiệp vừa tạo tác thì chưa đủ thời gian phát triển và chín muồi.

Một cách dễ hiểu, hằng ngày quý Phật tử chứng kiến nhiều người sống hưởng thụ, thoải mái, suốt ngày đi du lịch, mua sắm mà không phải làm gì cả. Tuy nhiên, đằng sau những tiện nghi đó là 30, 40

năm làm lưng, lao động vất vả, khổ cực, để đến bây giờ họ sở hữu một số tiền khổng lồ ở ngân hàng, chỉ việc tiêu pha mà thôi. Ta cho rằng người sung sướng, nhưng đâu hay đó là mồ hôi, là nước mắt của thanh xuân, tuổi trẻ mà họ đánh đổi lấy để có được.

Quý Phật tử cần phải hiểu thật rõ rằng, “Nhân” của nghiệp là những suy nghĩ, lời nói, hành động mà mỗi người chúng ta đã và đang thực hiện, tạo tác. Chính những suy nghĩ, lời nói, hành động này của ta sau khi gieo xuống, được tưới tẩm,

Sự Nghiệp Phước Đức

đâm chồi, tăng trưởng, phát triển... đến một thời điểm thích hợp chúng sẽ trở “Quả”.

Nếu đây là hạt giống của nghiệp thiện lành thì quả là ngọt ngào, thơm mát, bổ dưỡng. Ngược lại, nghiệp xấu ác chắc chắn sẽ mang đến quả của sâu, bi, khổ, ưu, não. Chưa dừng lại ở đó, quý Phật tử cần phải nhận ra tất cả những sự vật, hiện tượng, hoàn cảnh mà chúng ta được tiếp xúc trong đời sống hằng ngày đều là “quả” của những “nhân” ở quá khứ hay hiện tại trong suy nghĩ, lời nói, hành động của tự thân chiêu

cảm; không một vị thần linh, không một cá nhân nào có khả năng mang đến hạnh phúc (ban phước) hay xui xẻo (giáng họa) cho chúng ta.

Quý Phật tử hãy dành chút thời gian hồi tưởng lại từ thuở tấm bé đến hiện giờ, bản thân đã bao nhiêu lần sát hại sinh mạng của những sinh vật sống, đã bao nhiêu lần tham lam, sân hận và si ám đi ngược với đạo đức, luân lý... Những ác nghiệp đơn lẻ của mỗi cá nhân như vậy được tập hợp, được cộng hưởng, nên khi phóng tầm mắt ra toàn thế giới, ác nghiệp mà

Sự Nghiệp Phước Đức

con người đã gây tạo thật không thể nào đong đếm.

Chính những hạt giống ác nghiệp này đã mang đến những tai nạn, hiểm họa mà thế giới ngày nay đang gánh chịu, phải kể đến như cháy rừng, lũ lụt, hạn hán, động đất diễn ra liên tục trên các lục địa. Tất cả những sự kiện đều không xảy đến với con người một cách ngẫu nhiên, đây chính là biểu hiện ác nghiệp của toàn bộ nhân loại được cộng hưởng.

Nhân quả rất công bằng, có vay ắt phải trả, không một ai có thể

tròn được. Chính vì vậy mà “Quả của thiện nghiệp” hay “Phước đức” hết sức quan trọng đối với mỗi cá nhân, chính những phước báo này có khả năng mang đến một đời sống bình yên, một gia đình an ổn, tránh khỏi những bất an, nguy hiểm, tai họa. Giáo lý về Nghiệp, được Đức Phật giảng giải rất nhiều trong kinh tạng Nikāya, cụ thể trích trong bài kinh Sự kiện cần phải quan sát – Chương Bốn pháp, phẩm Triền cái, Đức Thế Tôn dạy rằng :

“Ta là chủ nhân của nghiệp, là thừa tự của nghiệp, nghiệp là thai

Sự Nghiệp Phước Đức

tạng, nghiệp là quyền thuộc, nghiệp là điểm tựa. Phàm nghiệp nào ta sẽ làm thiện hay ác, ta sẽ thừa tự nghiệp ấy.”

Nhân dịp đầu xuân năm Tân Sửu, Minh Thành mạn phép chia sẻ về chủ đề “**Sự Nghiệp Phước Đức**” với mong muốn truyền tải lời dạy của Đức Phật về con đường tu tập, tích lũy phước đức của mỗi cá nhân, từ đây mang đến hạnh phúc, an vui trong đời sống với thật nhiều thiện nghiệp, phước báo.

Kính chúc quý Phật tử một năm mới bình an, thiện lành.

ĐĐ Thích Minh Thành

Nam mô Bồ² Sư Thích Ca
Mâu Ni Phật.

I. Cảnh tỉnh với ác nghiệp

Trong bài kinh Không thể nghĩ được – Tăng Chi Bộ Kinh tập 1, Đức Thế Tôn dạy rằng có bốn điều không thể nghĩ đến được, không thể tưởng tượng nổi và một trong số đó là “Quả dị thực của nghiệp”.

Thật vậy, thực trạng xã hội ngày nay, xung quanh chúng ta có rất nhiều những hoàn cảnh đau khổ vì ác nghiệp mà ta không thể suy lường hết được nguyên nhân. Có những người bị tâm thần phải xích lại trong suốt 18 năm bởi chính người mẹ già của họ, những đứa con này dù cho mặc gì lên người cũng

xé nát, ở trần truồng như vậy trong suốt 18 năm, cực kỳ thống khổ cho bản thân lẫn người mẹ.

Lại có trường hợp cả ba người con, hai trai một gái đều bị bệnh thần kinh, tất cả đều còn trẻ, phải nhốt trong ba căn phòng riêng biệt, người cha mỗi ngày đều phải mang cơm trộn chung với thuốc ngủ đưa đến; mỗi lần như vậy đều bị con chửi rửa, ném đồ vật vào người, đôi lúc người cha còn bị đánh, cứ vậy suốt mấy mươi năm ròng...

Và những người khôn khổ, khổ rách áo ôm, không có quần áo

Sự Nghiệp Phước Đức

để mặc; không có thực phẩm để ăn, không có một nơi để trở về nghỉ ngơi, mệt mỏi, đói khát; lang thang trên đường phố, xin ăn qua ngày. Những người mang trong mình căn bệnh nan y, hiểm nghèo, đau đớn quằn quại, vô phương cứu chữa chỉ còn sống được vài ngày. Cũng tại giờ phút này đây, có những đứa trẻ mồ côi cha mẹ, bơ vơ, lạc lõng; những đứa trẻ khuyết tật v.v. sống cả đời ở trung tâm nuôi dưỡng.

Những ông bà già cả 70, 80 tuổi phải bắt đầu ngày mới với xấp vé số trên tay. Những gia đình cả

đời sống chung với hàng đồng rác thải, phải bới móc ve chai, lượm nhặt thức ăn thừa tại bãi rác. Và có người sống trong cảnh giam cầm, ngục tù suốt 20, 30 năm. Cảnh vợ nhớ chồng, mẹ nhớ con, sanh ly tử biệt, than khóc đẫm lệ. Hằng ngày, trên thế giới mà ta đang sống, rất nhiều người người phải ra đi, rất nhiều người suy sụp vì phát hiện bản thân mắc ung thư, thật nhiều những đứa trẻ chết trong bụng mẹ hay vừa sinh ra đã không còn mẹ trên đời này nữa...

Tất cả những hoàn cảnh kể

Sự Nghiệp Phước Đức

trên đều là hậu quả của ác nghiệp, họ đều đang phải gánh chịu những ác nghiệp của bản thân đã tạo tác trong quá khứ. Quý Phật tử không nên lãng tránh những sự thật này mà hãy nhìn kỹ, chiêm nghiệm thật sâu sắc những hoàn cảnh thực tế này để trong tâm phát khởi lòng yêu thương, đồng cảm sâu sắc.

Đồng thời xem đây là một lời cảnh tỉnh bản thân, cần phải đặc biệt sợ hãi với ác nghiệp, hết sức cẩn thận với những suy nghĩ xấu ác trong tâm; cẩn thận với những lời nói dối, nói hai lưỡi, nói thêu dệt,

nói lời độc ác, nói lời phù phiếm; cẩn thận trong hành động, tránh sát sanh, trộm cắp, tà dâm. Bởi tất cả những suy nghĩ, lời nói, hành vi này đều mang lại kết quả tương xứng như bóng với hình, không một ai có thể thoát khỏi nghiệp quả.

Con người có thể trốn tránh luật pháp nhưng nhất định không thể trốn khỏi luật nhân quả, một khi quả nghiệp đã chín muồi, biểu hiện ra thì không thể từ chối, tránh né. Bao nhiêu những ác nghiệp biểu hiện trong lục đạo luân hồi này đều là những tiếng đại hồng chung vang

Sự Nghiệp Phước Đức

rèn để cảnh tỉnh mỗi người chúng ta.

II. Ba căn bản phước đức

Trong Tăng Chi Bộ Kinh, Chương VIII. Tám Pháp, IV. Phẩm Bồ Thái, bài kinh Phước Nghiệp Sự, Đức Phật dạy rằng:

“Này các Tỷ-kheo, có ba căn bản làm phước. Thế nào là ba?

- Căn bản làm phước do bố thí,*
- Căn bản làm phước do giới đức,*
- Căn bản làm phước do tu tập.”*

Sự Nghiệp Phước Đức

Đây là ba cội gốc sanh ra phước báo, phước đức, phước thiện của mỗi người. Ngày nay, đa số Phật tử có cái nhìn sai lệch về làm phước, nghĩ rằng bố thí, cúng dường, giúp đỡ người khó khăn mới là tích lũy phước báo; tuy nhiên đây mới chỉ chiếm một trong ba điều cốt lõi của việc làm phước.

Phước thứ hai Đức Phật dạy chính là “giới đức” tức giữ giới, đức hạnh, nét hạnh, giới hạnh, đạo hạnh... những việc làm này mang lại loại phước thứ hai là phước của giới đức. Chẳng hạn một cá nhân

biết bố thí, cúng dường, giúp đỡ người nghèo khó mà bản thân họ thì lại không biết giữ giới thì liệu có được sống một cách an ổn, hạnh phúc? Bố thí thì vẫn làm, tuy nhiên gặp vật ưng ý vẫn lấy, vẫn lừa dối người khác, tà hạnh trong các dục, rượu bia say xỉn rồi điều khiển phương tiện giao thông, liệu bản thân và gia đình họ có an ổn, hạnh phúc. Vì thế mà Quý Phật tử đừng nghĩ hẹp rằng cho đi, cúng dường mới là làm phước, trên thực tế giữ giới cũng là đang làm phước, đang tu tập tích lũy một kho tàng phước báo vậy.

Sự Nghiệp Phước Đức

Phước thứ ba là tu tập sanh ra phước, phước của sự tu đưa đến Niết-bàn, là cứu cánh tốt cùng của phước đức.

Phước báo là một loại tài sản của mỗi cá nhân, quý giá hơn cả vàng bạc, do đó quý Phật tử cần phải nhớ ba điều: bố thí, giới đức và tu tập là ba việc hết sức quan trọng, là sự nghiệp của mỗi người tu.

1. Phước do bố thí

Phước bố thí đến từ hành động mang tài sản, công sức, bằng cả vật chất lẫn tinh thần chia sẻ hộ

trì Tam Bảo, cúng dường, từ thiện, giúp đỡ những hoàn cảnh khó khăn, cấp bách, hiểm nguy, khốn cùng. Phước do bố thí được tu tập giúp cho đời sống hiện tại và tương lai được đầy đủ, không thiếu thốn.

Do thiếu sự cảm thông, sẻ chia mà rất nhiều người hàng ngày phải vất vả lo lắng, làm lụng mà vẫn không đủ miếng ăn, đừng nói gì đến việc tu hành, đầu óc họ không thể ngưng nghỉ giây phút nào để nghe học Thánh Pháp, suốt ngày là vòng quay cơm, áo, gạo, tiền... Do đó, quý Phật tử được ngồi lại, cầm trên

Sự Nghiệp Phước Đức

tay cuốn sách này trong một không gian phù hợp cho việc đọc, tức là trong quá khứ đã có sự tích lũy, tu tập phước bố thí, cần phải hân hoan và trân trọng điều này. Tuy nhiên, quý Phật tử cũng không được chủ quan, cần phải tiếp tục tu tập, tích lũy phước thí bởi nếu chỉ hưởng thụ thì đến một ngày phước sẽ cạn kiệt.

Lại có những cá nhân giàu có, sống một cuộc đời đầy đủ tiện nghi, sung túc; cần phải hiểu rằng người này nhiều đời nhiều kiếp đã từng tu tập phước thí, cúng dường Tam Bảo, hộ trì Chánh Pháp, chia

sẻ, giúp đỡ người nghèo khổ, làm các việc từ thiện.

2. Phước do giữ giới

Bên cạnh bố thí, giữ giới cũng đóng một vai trò cực kỳ to lớn trong hành trang phước đức của mỗi Phật tử, có thể nói rằng: nếu không giữ giới thì phước do bố thí sẽ bị hủy hoại.

Thật vậy, ngoài xã hội có rất nhiều người sinh ra trong gia đình giàu có, sung túc nhưng lại sa vào các loại tệ nạn như đua xe, mại dâm, ma túy, ăn chơi sa đọa... Một

Sự Nghiệp Phước Đức

khi hưởng hết phước thí do quá khứ gây tạo, những người này nhất định sẽ gánh chịu những hậu quả không thể tưởng tượng ngay trong đời hiện tại và tương lai.

Ngược lại một cá nhân chuyên tâm giữ giới thì chính “phước do giữ giới” sẽ bảo vệ, phát huy “phước do bố thí” mang lại một đời sống hạnh phúc, bình an. Phải kể đến những gia đình sống ngay thẳng, thiện lương, không nói dối, không trộm cắp, không tà dâm, không sát sinh, không dùng các chất say sưa làm điên đảo thần trí; lúc này phước thí

biểu hiện là một cuộc sống đầy đủ, và nhờ phước do giới đức nên họ ngày càng được tích lũy thêm nhiều thiện nghiệp, nhiều phước báo.

Chính vì lẽ đó mà phước do giới đức có thể bảo vệ, giữ gìn phước báo được dài lâu. Nếu không tu tập phước do giới đức thì phước nghiệp chỉ là hoa phù dung, sớm nở tối tàn, không thể duy trì được lâu. Giống như một người giàu có nhưng buông thả, phóng túng thì dễ đưa đến sạt nghiệp, bệnh hoạn, tù tội...

Tiếp theo, phước do giới đức

Sự Nghiệp Phước Đức

được tu tập, tích lũy sẽ giúp ta có được một thân tướng trang nghiêm, phúc hậu, mang lại sự quân bình, cân đối trong cuộc sống. Chính vì không giữ giới nên có những cá nhân sinh ra với tướng mạo lùn, đen, thấp... Minh Thành đã từng chứng kiến hai vợ chồng chỉ cao khoảng 1m2, có những người 50 tuổi mà khuôn mặt trông như trẻ em 10 tuổi...

Thêm nữa, nhờ giữ giới mà tuổi thọ được kéo dài, do không sát sanh, giảm sát sanh, nhiếp phục, từ bỏ nghiệp sát sanh, biết phóng

sanh, thương người thương vật, tu tập tâm từ... chính phước này mang lại một cơ thể khỏe mạnh, trường thọ, bình an, không gặp những tai nạn bất thành linh. Không phải tự nhiên mà có nhiều người chết bất đắc kỳ tử, lại có nhiều người được sống lâu, sống khỏe, như Đức Pháp chủ Đại lão Hòa thượng hơn 100 tuổi mà vẫn còn minh mẫn.

Tất cả những điều này đều do tự thân tu tập, tích lũy không một vị thần linh nào hay Phật có thể ban phước cho ta được sống lâu, khỏe mạnh. Đức Phật đã hướng dẫn, chỉ

Sự Nghiệp Phước Đức

dạy cho chúng ta Năm giới, tùy vào mức độ thực hiện mà thành quả mang lại tương xứng. Do vậy mà Thánh Pháp cực kỳ rõ ràng, cụ thể, minh bạch, thuận với luật nhân quả, không dựa trên niềm tin mê lầm.

Vì làm việc chính đáng, không gian dối, không buôn lậu trái với pháp luật, không kiếm tiền dựa trên sinh mạng của động vật... làm những nghề chân chánh, Chánh Nghiệp, Chánh Mạng, không trộm cắp của người... Mà tài sản được đảm bảo, không bị người ăn cắp, không bị thất thoát, làm ra bao

nhiều giữ được bấy nhiêu, thậm chí còn phát triển tăng trưởng.

Có những người với phước báo đầy đủ, dù không muốn mua lô đất nợ, nhưng người ta cứ nài nỉ, bảo mua; một thời gian sau giá trị lô đất này tăng lên gấp nhiều lần; được vậy cũng là nhờ phước báo. Lại có người dốc hết tài sản, tâm huyết đầu tư kinh doanh nhưng cuối cùng lại thất bại, bị đối tác hãm hại, bị người trón nợ, tiền mất tật mang, trở về tay trắng. Tất cả những hoàn cảnh kể trên có thể do sự cẩn thận, sáng suốt hay hấp tấp, sai quấy... tuy

Sự Nghiệp Phước Đức

nhiên, một phần không nhỏ cũng là vì nghiệp quá khứ của họ tác động, thiếu thốn phước báo của giới đức.

Năm điều giới này là chìa khóa để Phật tử sở hữu một cuộc sống bình an, hạnh phúc ngay trong đời này. Năm việc này cần phải luôn luôn nhắc nhở mỗi ngày trước bàn Phật, luôn luôn đọc tụng để không bao giờ quên đi, phải nhắc giới, phải tác ý để mình giữ giới. Khi gặp những trường hợp có thể ảnh hưởng đến giới hạnh cần phải tác ý ngay “đây là hành động đưa đến địa ngục, ngã quỷ, súc sanh”, “đây

là hành động đưa đến nghèo đói, tật nguyên, bệnh hoạn”, “hãy tránh xa ra, đi vào đó rơi xuống Tam đồ ác đạo.”

Cần phải tác ý mãnh liệt như vậy để từ bỏ hành vi, lời nói, ý nghĩ xấu ác, trái với giới luật; dốc lòng tu tập giới đức. Mỗi đêm trước khi đi ngủ đều phải kiểm tra ngày hôm nay bản thân đã tạo tác những hành động nào phạm đến giới, nếu có phải thành tâm sám hối trước bàn Phật hoặc sám hối với các vị Tăng, phơi bày tội lỗi của bản thân, cảm thấy nhục nhã, tội lỗi, xấu hổ vì đã

Sự Nghiệp Phước Đức

phạm giới, bởi những điều này đưa đến bất hạnh, hiểm họa, đưa đến ác thú, đọa xứ, địa ngục, ngạ quỷ hay bàng sanh. Hằng ngày mang ba danh từ địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh này nhắc nhở mình thường xuyên để mình đừng rơi vào đó, để bản thân không bao giờ quên lãng.

a. Giới thứ nhất

Trong bài kinh Rất là nhẹ - Tăng chi bộ tập III, Đức Phật dạy:

“Này các Tỷ-kheo, sát sanh được thực hiện, được tu tập, được làm cho sung mãn, đưa đến địa

ngục, đưa đến loại bần sanh, đưa đến cõi ngạ quỷ. Quả dị thực hết sức nhẹ của sát sanh là được làm người với tuổi thọ ngắn.”

Đức Phật dạy ở đây là “được” chứ không phải “bị”, rằng quả nhẹ nhất của sự sát sanh, giết người hại mạng là “may mắn” “được” sanh ra làm người; nhưng với tuổi thọ ngắn ngủi, chết yếu, sống không lâu, đây là quả rất nhẹ của nghiệp sát sanh.

Do vậy, cần phải cố gắng tác ý, chú ý từng hành động của bản thân để từ bỏ sát sanh, giảm tối đa sát nghiệp của bản thân. Bởi đôi lúc

Sự Nghiệp Phước Đức

do vô tình mà khi đi trên đường ta đạp chết con vật, hay ăn phải những sinh vật trong thức ăn mà mình không biết.

Trong tạng kinh Nikāya, Đức Phật dạy cần cố gắng tác ý từ bỏ sát sanh. Trong tâm ý cố gắng tác động từ bỏ sát sanh, thì dần dần sẽ thành tựu giới, chỉ ăn chay thôi là chưa đủ bởi ta còn vô ý hay cố tình sát sanh rất nhiều.

Ví như đạp con muỗi, lấy chổi quét con kiến làm cho chết, mở tấm băng keo dính con ruồi đều là sát sanh, do đó phải tác ý cố gắng hết

sức đề từ bỏ sát sanh. Chính vì vậy mà thực tập chánh niệm tỉnh giác trong từng hành động sẽ giảm thiểu việc phạm giới, giữ được giới này tuổi thọ sẽ được kéo dài, phước báo được duy trì.

b. Giới thứ hai

“Này các Tỷ-kheo, lấy của không cho được thực hiện, được tu tập, được làm cho sung mãn, đưa đến địa ngục, đưa đến loại bàng sanh, đưa đến cõi ngã quý. Quả dị thực hết sức nhẹ của lấy của không cho là được làm người với sự tổn hại tài sản.”

Quả báo nhẹ thật nhẹ của nhân “lấy của không cho”, là làm người với sự tổn hại tài sản, tiêu hao, hư hao, sinh con phá của, thất nghiệp, phá sản... đôi khi trong cuộc sống ta chứng kiến những hoàn cảnh này thì lòng khởi lên sự thương cảm, tội nghiệp; tuy nhiên quý Phật tử cần phải hiểu rằng tất cả những điều này đều là nghiệp quả của họ trong quá khứ đã gây, bây giờ họ phải lãnh lấy.

Giới thứ hai, cố gắng tác ý từ bỏ lấy của không cho. Xác quyết với bản thân rằng không lấy của

không cho dù là nhỏ nhiệm nhất, không được dễ dãi, cho rằng của nhỏ thì không sao. Đừng nghĩ rằng có thể lấy một trái cà, một trái ớt mà không được cho phép vì chúng quá nhỏ nhặt.

Một khi sanh khởi những ý nghĩ này trong tâm, ta cần phải tác ý rằng “không được, đây là hành vi đưa đến nghèo khổ, sạt nghiệp, cướp giết.”

c. Giới thứ ba

“Này các Tỷ-kheo, tà hạnh trong các dục được thực hiện, được tu

tập, được làm cho sung mãn, đưa đến địa ngục, đưa đến loại bàng sanh, đưa đến cõi ngạ quỷ. Quả dị thực hết sức nhẹ của tà hạnh trong các dục là được làm người với sự oán thù của kẻ địch.”

Có nhiều người từ khi sinh thành cho đến ngày nhắm mắt không may mắn có một kẻ thù, người hận, không ai ghét phá; được vậy nghĩa là trong quá khứ người này đã tu tập nhân lành tránh xa tà dục. Trường hợp ngược lại cộng thêm sự không thấy rõ và thấu hiểu nhân quả thì người này sinh lòng oán hận, oán

trách người “Tại sao kẻ ấy oán hận, thù địch mình?”, “Tại sao họ lại phá hại gia đình của ta?”; thời cần phải biết rằng đây là nghiệp quả của nhân tà hạnh trong các dục của bản thân từ quá khứ mang lại, may mắn rằng đây mới chỉ là quả nhẹ nhất mà thôi.

d. Giới thứ tư

Gồm có bốn điều liên hệ đến lời nói, được Đức Phật dạy như sau:

Thứ nhất:

“Này các Tỷ-kheo, nói láo

Sự Nghiệp Phước Đức

được thực hiện, được tu tập, được làm cho sung mãn, đưa đến địa ngục, đưa đến loại bàng sanh, đưa đến cõi ngạ quỷ. Quả dị thực hết sức nhẹ của nói láo là được làm người bị vu cáo không đúng sự thật.”

Nghiệp quả nhẹ nhất của nhân nói không đúng sự thật là làm người bị vu cáo không đúng sự thật, bị vu khống, thậm chí có nhiều trường hợp phải chịu tù oan suốt mấy mươi năm. Những sự kiện này đều do duyên tác thành, không tự nhiên mà việc này xảy đến với một hoặc vài người ở giữa hơn 7 tỷ người ngoài

kia.

Thứ hai:

“Này các Tỷ-kheo, nói hai lưỡi được thực hiện, được tu tập, được làm cho sung mãn, đưa đến địa ngục, đưa đến loại bàng sanh, đưa đến cõi ngạ quỷ. Quả dị thực hết sức nhẹ của nói hai lưỡi là được làm người với bạn bè bị đổ vỡ.”

Nói hai lưỡi đem lại nghiệp quả nhẹ nhất, được làm người thì bạn bè bị đổ vỡ, cụ thể có những mối quan hệ sau khi kết thân một thời gian thì người không muốn

Sự Nghiệp Phước Đức

làm bạn cùng ta nữa, sau đó bắt đầu đặt điều nói xấu. Quả nghiệp này có lẽ ai trong số chúng ta cũng từng mắc phải, cần phải quán chiếu rằng ở quá khứ ta đã gieo nhân nói hai lưỡi, nay ta nhận lấy nghiệp quả của chúng, không nên oán tức người, trách than đời.

Thứ ba:

“Này các Tỷ-kheo, nói ác khẩu được thực hiện, được tu tập, được làm cho sung mãn, đưa đến địa ngục, đưa đến loại bàng sanh, đưa đến cõi ngạ quỷ. Quả dị thực hết sức nhẹ của nói ác khẩu là được

làm người và được nghe những tiếng không khả ý.”

“Lời nói ác khẩu” là nói những lời nặng nề, cay độc, hung ác. Quả báo nhẹ nhất của nhân này là được làm người và “được nghe” những tiếng không vừa ý; nặng hơn sẽ “đưa đến địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh”. Quý Phật tử hãy dành chút thời gian nhớ lại, những lời hung ác mà ta từng thốt ra có khiến cho người nghe cảm thấy đau đớn, những lời này như xát muối, xát ớt vào vết thương đang lở loét của họ, cực kỳ cay đắng và xót xa.

Thứ tư:

“Này các Tỷ-kheo, nói lời phù phiếm được thực hiện, được tu tập, được làm cho sung mãn, đưa đến địa ngục, đưa đến loại bàng sanh, đưa đến cõi ngạ quỷ. Quả dị thực hết sức nhẹ của nói lời phù phiếm là được làm người và được nghe những lời khó chấp nhận.”

Phù phiếm là những lời nói vô nghĩa, không có giá trị, không mang lại lợi ích; quả báo nhẹ nhất của những lời này là được nghe những lời, những điều khó chấp nhận.

Như vậy, chỉ riêng đối với lời nói chúng ta đã có bốn giới cần được tu tập, vì thế mà nếu có điều kiện ta nên thực hành tịnh khẩu, chỉ nói những điều cần thiết, có lợi ích; khiến cho thân tâm được an tịnh, lắng dịu; từ đó hộ trì căn, kiểm soát thân – khẩu – ý, nhận diện ngũ uẩn.

e. Giới thứ năm

“Này các Tỷ-kheo, uống rượu men, rượu nấu được thực hiện, được tu tập, được làm cho sung mãn, đưa đến địa ngục, đưa đến loại bàng sanh, đưa đến ngã quý. Quả dị thực hết sức nhẹ của uống rượu là được

làm người với tâm điên loạn”

Thực tế trong cuộc sống, có những người lờ khờ, nói gì, nghe gì, làm gì họ cũng quên hết, lơ ngơ, thần thờ thì ta cần phải biết rằng đời trước họ đã từng uống bia rượu rất nhiều. Đừng nói xa xôi rằng ở tiền kiếp, có khi do họ ngay trong đời này sáng xỉn, chiều say, tối lai rai, đây là sự biểu hiện rất rõ ràng của nghiệp quả vậy. Những người nghiện ngập còn được ví như những chúng sanh đang sống trong thế giới của naga quỷ, bởi khi lên cơn nghiện thì họ còn giống con người hay là

không?

3. Phước do tu tập

Đây là phước báo tối thượng trong sự nghiệp phước báo của một người tu, một Phật tử, phước báo này giúp chuyển hóa bên trong nội tâm của ta. Phước do bố thí, phước do giữ giới thôi chưa đủ, cần phải tích lũy phước do tu tập tẩy trừ tham – sân – si, bản ngã thì mới thật vẹn tròn. Chúng ta tu tập và nhiếp phục những cảm giác tham lam, sân hận, si mê với cảm giác ta đây, ngã mạn, hơn thua, kiêu ngạo, ganh tỵ,

Sự Nghiệp Phước Đức

đố kỵ, ích kỷ... của bản thân. Tu sửa những cảm giác này, nhìn thấy rồi tác ý, nhiếp phục, đánh gục làm tan biến những cảm giác xấu ác này ra khỏi nội tâm. Đây là phước báo thù thắng của tu tập.

Cần phải huấn luyện, dạy dỗ, giáo dục, canh phòng, kiểm soát tâm của ta như những người lính canh giữ biên giới, như hải quan kiểm tra hàng hóa, soi rọi tất cả những cảm giác, hình bóng, suy nghĩ trong nội tâm. Phân biệt chúng là thiện hay bất thiện, xấu ác hay tốt lành... từ đây phát huy nghiệp thiện và tẩy trừ

ngiệp ác; được vậy là ta đã bước đến căn bản làm phước do tu tập.

Đức Phật đã hướng dẫn rõ ràng, đầy đủ và viên mãn về đạo lộ tu tập. Đầu tiên, là nhìn ra tất cả những suy nghĩ, cảm giác, hình bóng nơi nội tâm. Tiếp theo là phân biệt đâu là ác - bất thiện pháp. Cuối cùng, đối với những điều ác, bất thiện dốc lòng tác ý, tẩy sạch, đoạn tận, chấm dứt, làm cho không còn sanh khởi trở lại trong tương lai, đoạn diệt tận gốc.

Nếu cảm giác tham lam, sân hận, si ám tái sanh trở lại, cảm giác ta đây, bản ngã quay trở lại thì ta

Sự Nghiệp Phước Đức

cần phải trị nó bằng cách tác ý và quán chiếu.

III. “Đức” trong “Phước đức”

“Đức” trong “Phước đức” là có nghĩa là đạo đức, đức độ, đức hạnh... nghĩa là thực hiện những hành vi thiện lành mà không vì đó mà khoe khoang, kể lể, không chấp vào công sức, vật chất bản thân đã bỏ ra. Đây là đức hạnh của một người tu, thực tập được như vậy thì kết quả mang lại là cực kỳ quý giá và tuyệt vời. Chính điều này đưa đến đến Ba-la-mật, đưa đến sự viên mãn của phước báo.

Chẳng hạn, ta bố thí cho người

khó khăn một bữa cơm, mà nhắc đi nhắc lại thì liệu người có còn quý, còn nhớ ơn hay không? Có thể họ sẽ sinh tâm chán ngán, nghĩ rằng “Ông/bà đó cho tôi ăn một lần thôi mà kể hoài”. Lại có người cúng dường Tam Bảo một cái chuông (ở đây là gom tiền của nhiều người) vậy mà 15 năm sau còn nhắc “Cái chuông này là của con cúng đó thầy”, “Cái chuông con cúng đâu rồi, sao hôm nay không thấy nó đâu?”, đây là có phước mà không có đức.

Làm xong thì nên buông xả, kể cả đối với con cái, vợ chồng, và

với tất cả mọi người, làm phước xong nên buông xuống, như vậy là tích lũy thêm “đức”. Người nên nhớ ở đây là người tiếp nhận được ơn, và nếu ta có nhớ thì cũng đừng vì đó mà khoe khoang hay kể lể, nên buông xả để nội tâm được thanh thản. Bởi cứ nhớ thì bản thân không thể tiếp tục tích lũy được nhiều phước báo nữa.

Một ví dụ, vì nhớ số tiền giúp đỡ suốt 30 năm cho những người nghèo khó, cúng dường Tam Bảo, mỗi lần bố thí hay cúng dường ta đều ghi vào sổ, do nhớ con số này

Sự Nghiệp Phước Đức

nên cho rằng “thôi, tôi làm phước đủ rồi, cúng dường nhiều rồi”. Chính suy nghĩ này sẽ làm vật cản trên quá trình tích lũy thiện nghiệp, phước báo của ta. Thử nghĩ, từ nhỏ đến bây giờ ta đã ăn bao nhiêu ký gạo, bao nhiêu chén cơm mà ta cũng có nhớ đến đâu. Chính vì thế mà sau khi làm phước, ta nên buông xả.

Mở rộng hơn, tại sao giữa vợ chồng với nhau mà cứ cãi nhau hoài, sống không thể hòa hợp, dù cho người bạn đời của ta rất tốt. Một phần bởi vì ta không buông xuống được những gì đã hy sinh

cho đối phương, cứ cần nhằn rằng “tôi làm hết mọi việc trong nhà, ông không làm gì hết”, mỗi lần cãi nhau đều dùng đến câu này. Dù cho đó là sự thật đi chăng nữa, do nói mãi nên đọng lại trong tâm tưởng, cảm xúc người kia chỉ là sự bức bối, khó chịu chứ không còn là công lao, sự hy sinh cho nhau nữa. Chính bởi vì điều này mà bản thân ta không được người khác biết ơn và nhớ ơn.

Quý Phật tử thử nghĩ mà xem, người nào chấp vào công lao của bản thân thì có dễ thương hay không? Thậm chí ở trong chùa cũng

Sự Nghiệp Phước Đức

vậy, luôn nghĩ rằng “tôi là Phật tử ở đây 30 năm rồi”, “tôi là sếp sòng ở đây”... thì không còn dễ mến nữa, như vậy là có phước mà không có đức.

Cũng bởi vì thiếu đức hạnh mà phước báo đã tích lũy không đưa đến tâm thanh tịnh như ta mong muốn, ngược lại đôi lúc còn bị phiền não vì nó. Chính vì vậy mà quý Phật tử cần phải nhớ thật kỹ hai chữ “đức hạnh”, chính nhờ hai chữ này mà nội tâm của ta được bình an, nhẹ nhàng.

IV. Khuyến tấn tích lũy phước đức

Qua các phần trên, quý vị cũng đã hiểu được tầm quan trọng của phước báo đối với đời sống của mỗi người. Đặc biệt là những vị Phật tử, người đã được Đức Phật hướng dẫn về luật nhân quả, về sự nguy hiểm của ác nghiệp và con đường tu tập, tích lũy phước đức.

Chính vì lẽ đó mà ta đừng ngại bỏ thí, đừng giải đãi trong giữ giới và tu tập, đừng bao giờ cảm thấy đủ với số phước mà bản thân đã thực hiện, hãy dốc lòng tích lũy,

Sự Nghiệp Phước Đức

tu tập, tạo tác thật nhiều phước đức, làm nữa, làm mãi.

Ví như một căn nhà bị bốc cháy, ta có xu hướng lấy những vật dụng quý giá ra trước như vàng, bạc, tiền của, giấy tờ nhà đất... Cũng vậy, Đức Phật ví thân này là căn nhà đang bị bốc cháy, thân này đang bị lửa vô thường thiêu đốt, cho đến khi nhắm mắt xuôi tay ta không thể mang theo bất kỳ vật gì, trừ sự nghiệp phước đức của bản thân.

Người có trí tuệ là người biết lấy những thứ quý giá nhất của thân này mang ra cất giữ, những vật quý

giá ấy là: thời gian, công sức, của cải, vật chất lẫn tinh thần... dùng những nguồn lực này dốc lòng thực hành thiện, giữ giới, tu tập, bố thí, cúng dường để bổ sung vào hành trang phước đức của bản thân. Đặng sau khi nằm xuống những thành quả này sẽ theo ta đi đến đời sống mới. Tám thân này nằm lại, bị lửa vô thường đốt cháy, khi đó ta sẽ mỉm cười vì đã lấy hết những thứ quý giá đi rồi.

Vì vậy, đối với việc tu tập, tích lũy phước đức, chúng ta hãy siêng năng, tinh tấn, nỗ lực, đừng tự mãn,

Sự Nghiệp Phước Đức

đừng thấy đầy đủ, làm càng nhiều càng tốt, làm liên tục và làm cho tới khi nhắm mắt xuôi tay.

Nhưng phải nhớ tích lũy đầy đủ phước do bố thí, giới đức và tu tập. Đây cũng chính là tài sản vô giá và là sự nghiệp phước đức mỗi người.

VI. Các mức độ làm phước

Trong Tăng Chi Bộ Kinh, Chương VIII. Tám Pháp, IV. Phẩm Bồ Thí, bài kinh Phước Nghiệp Sự, Đức Phật dạy rằng:

“Ở đây, này các Tỳ-kheo, có hạng người căn bản làm phước do bố thí trên một quy mô nhỏ, căn bản làm phước do giới đức trên một quy mô nhỏ, căn bản làm phước do tu tập trên một quy mô nhỏ. Người ấy, sau khi thân hoại mạng chung, được sanh làm người không may mắn.”

Y cứ theo lời dạy của Đức Thế

Sự Nghiệp Phước Đức

Tôn, một cá nhân biết bổ thí, biết giữ giới, biết tu tập nhưng trên một quy mô nhỏ thì khi nhắm mắt, được sanh làm người không may mắn. Vì phước đức bổ thí chưa đủ, giới đức không đủ: ví như chỉ giữ được hai trong Năm giới, phạm vào ba giới, trong sự tu tập cũng không dốc lòng, để cho tham – sân – si, bản ngã chế ngự, vận hành trong tâm. Những người như vậy đời sau “được” sanh làm người nhưng không may mắn như bị khiếm khuyết một chi, thiếu thốn, cơ nhỡ, mồ cô cha – mẹ, cảnh già neo đơn...

“Ở đây, này các Tỳ-kheo, có hạng người căn bản làm phước do bố thí trên một quy mô vừa, căn bản làm phước do giới đức trên một quy mô vừa, không đạt được căn bản làm phước do tu tập. Người ấy, sau khi thân hoại mạng chung, được sanh làm người có may mắn.”

Bố thí vừa phải, giới đức vừa phải nhưng không đạt được căn bản làm phước do tu tập thì sau khi chết được sanh làm người có may mắn. Quý Phật tử đang đọc được những dòng chữ này, đa số là thuộc đối tượng may mắn này. Chính vì vậy

Sự Nghiệp Phước Đức

ta cần phải tác ý sanh khởi một cảm giác hạnh phúc, hiểu rằng đời trước bản thân đã tích lũy phước bố thí vừa phải, giữ giới vừa phải, tu tập được chút đỉnh cho nên bây giờ gặp được dòng pháp Nikāya này. Dòng pháp đánh thẳng vào sào huyệt của tham sân si, bản ngã.

“Ở đây, này các Tỳ-kheo, có hạng người căn bản làm phước do bố thí trên một quy mô to lớn, căn bản làm phước do giữ giới đức trên một quy mô to lớn, nhưng không đạt được căn bản làm phước do tu tập. Người ấy, sau khi thân hoại mạng

chung, được sanh cộng trú với chư Thiên ở Tam thập Tam thiên. Tại đây, này các Tỳ-kheo, Thiên chủ Sakka sau khi làm thật nhiều căn bản phước nghiệp do bố thí, sau khi làm thật nhiều căn bản phước nghiệp do giới đức, vượt qua Bốn thiên vương trên mười điểm: tuổi thọ chư Thiên, dung sắc chư Thiên, an lạc chư Thiên, danh tiếng chư Thiên, Tăng thượng lực chư Thiên, thiên sắc, thiên hương, thiên vị, thiên xúc.”

Nếu một người đạt được căn bản làm phước do tu tập thì vị này

Sự Nghiệp Phước Đức

là bậc Thánh đệ tử của Đức Phật. Ở đây, vị này bố thí với quy mô lớn, có giới đức quy mô lớn nhưng không đạt được căn bản của sự tu tập thì được ở chung với Tứ Đại Thiên Vương, ở chung với vua trời. Bố thí và giữ giới lớn thì không ở chung với người mà ở chung với trời, tức là ở chung với chư Thiên.

Sau khi ở chung với Tứ Đại Thiên Vương thì vẫn tiếp tục làm phước nữa, lên tới trời mà vẫn tiếp tục làm phước, vẫn tiếp tục tu giới chứ không dừng lại thì những vị này thành tựu mười phương diện và

vượt lên cả Tứ Đại Thiên Vương: tuổi thọ chư Thiên, dung sắc chư Thiên, an lạc chư Thiên, danh tiếng chư Thiên, Tăng thượng lực chư Thiên, thiên sắc, thiên hương, thiên vị, thiên xúc.

Tức là được sống lâu, có sắc đẹp, hạnh phúc, an vui, có danh tiếng và sức mạnh của chư Thiên. Quý Phật tử cần phải biết rằng, Chư Thiên cũng có người mạnh kẻ yếu, sắc đẹp cũng khác nhau, âm thanh, mùi hương, những vị được nếm hay những sự tiếp xúc như mắt; tai; mũi; lưỡi; thân thì những vị này có

Sự Nghiệp Phước Đức

phước đức to lớn. Đức Phật giảng tiếp, vị lên tới mức đó rồi vẫn tiếp tục tích lũy thời được sanh lên đến Tam Thập Tam Thiên, Dạ Ma Thiên, Tha Hóa Tự Tại Thiên. Đến tận cùng đỉnh cao của thiên giới, tầng trời cao cấp nhất là do tu bố thí và giữ giới đức lớn.

Cuối cùng, nếu tu tập tích lũy được căn bản phước do tu tập, diệt được tham sân si, bản ngã thì vị này trở thành bậc Thánh nhân, đi ra khỏi sanh tử luân hồi. Là bậc Thánh tối thượng của chư thiên và loài người.

Sự nghiệp phước đức tuyệt

vời, vi diệu, rõ ràng, minh bạch là vậy. Quý Phật tử hãy cố gắng tu tập, tích lũy phước do bố thí, giới hạnh, giới đức, tu tập nhiếp phục những cảm giác tham dục, sân hận, si mê, bản ngã để thể nhập Thánh quả trở thành Thánh nhân, không còn đi trong lục đạo luân hồi thêm nữa.

Lời Kết

Như vậy, trong sự nghiệp phước đức của mỗi người chúng ta, có ba hành động, hành vi, việc làm cần phải lưu ý, thực hiện, tích lũy.

Thứ nhất, bố thí, cúng dường, giúp đỡ những người khó khăn bằng vật chất lẫn tinh thần. Đừng chỉ nghĩ đến lợi ích của bản thân,

mà hãy quan tâm đến lợi ích của những người xung quanh ta. Học cách cảm thông, chia sẻ, san sẻ, giúp đỡ. Không nhất thiết phải giàu có mới nghĩ đến việc giúp đỡ, bỏ thí thay vào đó hãy chia sẻ, cảm thông, giúp đỡ trong khả năng của bản thân bằng tấm lòng chân thành, thiện lương nhất.

Thứ hai, giới đức giữ gìn và bảo vệ phước đức để nội tâm an lạc, thanh tịnh, sống một cuộc đời vẹn toàn, yên ổn.

Thứ ba, sự tu tập nhiếp phục được tham, sân, si, bản ngã giúp

Sự Nghiệp Phước Đức

bản thân bớt khổ, giảm khổ, đạt đến Niết-bàn tịch tĩnh.

Như vậy là ta trang bị cho bản thân ba sự nghiệp quan trọng của người tu.

ĐĐ Thích Minh Thành

Thuyết giảng: *Thích Minh Thành*

Chuyển thành văn bản: *Anh Tuấn*

Ban văn hóa Pháp Ấn thực hiện

tháng 01 năm 2021

SỰ NGHIỆP PHƯỚC ĐỨC
--- THÍCH MINH THÀNH ---

---oOo---

HỘI LUẬT GIA VIỆT NAM
NHÀ XUẤT BẢN HỒNG ĐỨC
65 Tràng Thi, Quận Hoàn Kiếm, Hà Nội
Email: nhaxuatbanhongduc@yahoo.com
nhaxuatbanhongduc65@gmail.com
ĐT: 024.39260024 - Fax: 024.3926003

---oOo---

Chịu trách nhiệm xuất bản:
Giám đốc Bùi Việt Bắc
Chịu trách nhiệm nội dung:
Tổng biên tập: Lý Bá Toàn
Biên tập: Phan Thị Ngọc Minh
Bìa: Anh Tuấn
Sửa bản in: Như Ý - Anh Tuấn

*

Đối tác liên kết: Chùa Linh Quy Pháp Ấn
Thôn 4 xã Lộc Thành - Huyện Bảo Lâm - Tỉnh Lâm Đồng

In 5.000 cuốn, khổ 9x12.5cm, tại Xí nghiệp in Fahasa
774 Trường Chinh, P.15, Q. Tân Bình, TP.HCM
Số XNĐKXB:57-2021/CXBIPH/26 - 03/HĐ
Số QĐXB: 09/QĐ-NXBHĐ ký ngày 08/01/2021
In xong và nộp lưu chiểu năm 2021.
Mã số ISBN: : 978-604-318-994-0